

enige i at fråraade, og som Finantsministeren selv synes mere tilbøielig til at lade fare, end han var, da det første Gang forelaa til Behandling, anseer jeg altsaa som entlediget — og dette er allerede eet Fremstridt. Jeg skal dog, før jeg gaaer over til at betragte det andet tilbageblevne Punkt, som er det vigtigste, tillade mig, med Hensyn til Udvalgets Betænkning, i saa Henseende at gjøre en Bemærkning. Det var upaatvivlelig en naturlig Folge af, at Finantsministeren havde tiltænt Kjøbenhavn at skulle finde sig i at bære Consumtionen i en, efter al Udftgt ikke ganske kort, Tid, at han havde troet, ved visse Lettelser i Dppebørselsmaaden og ved visse enkelte Bestemmelser at burde simplificere og lette Consumtionens Opkrævning i Kjøbenhavn; det er naturligt, at man, naar man lader en Afgift bestaae og endog i nogle Henseender gjør den langt tungere, da tænker paa, hvor det lader sig gjøre, at indføre nogle enkelte Forbindelser. Den Tanke kan jeg fuldkommen fatte; og jeg kan derfor ogsaa gaae ind i Minoritetens Tanke, siden det ærede Medlem for Aalborg (Née) vil, at Consumtionen skal være „indtil videre“ — et Udtryk, hvorved jeg virkelig ikke troer, at der er sagt Andet, end om det slet ikke stod der, altsaa hvad Finantsministerens oprindelige Forslag gif ud paa — og at altsaa dens Ophævelse skal være udsat til en ubestemt Fremtid, at han da ogsaa har ønsket at gjøre nogle Smaaforandringer, og da det synes, at det ærede Medlem har en Slags Forkjærlighed for vegetabilisk Føde, saa at gjøre det ved Frugt- og Havevarter — uanset, at Kjøb og Smør og andre mere nærende Gjenstande ligesaa godt høre til Menigmands Foræring som Havevarter og Frugt (Née: Maa jeg bede om Ordet?), for dog at byde et Slags Trost for Consumtionens Vedbliven. Men jeg finder det mindre consequent, at Udvalgets Majoritet, som er enig om, at der skal bestemmes en kort Tidsfrist, inden hvilken Consumtionen skal ophæves, er gaaet ind paa at gjøre nogle Smaaforandringer ved den bestaaende Tarif, hvorved det, som jeg ogsaa har hørt her i Thinget, let kunde faae Udseende af, at der virkelig var sleet nogen væsentlig Forandring ved Consumtionsafgiften i Kjøbenhavn; jeg vilde derfor

henstille til Udvalgets Majoritet, hvorvidt den ikke, naar man bliver enig om snart at ophæve Consumtionen i Kjøbenhavn, vilde ansee det for rigtigere, indtil den aldeles kunde affattes, at lade den opkræve efter den Forordningen af 22de November 1837 vedførte nu bestaaende Tarif, naturligviis med Undtagelse af de Artikler, som allerede i Begyndelsen af § 3 ere nævnte som afgiftsfrie, tildeels paa Grund af Formatingsafgiftens Ophævelse; thi den hele nye Tarif er virkelig ikke Andet end et Aftryk af den Forordningen af 1837 vedførte Tarif med Undtagelse af de nævnte Udelabelser og nogle Smaaforandringer, der meest angaae Opkrævningsmaaden, samt nogle ganske ubetydelige Specialia, som f. Ex., at der af Blomkaal ikke skal gives mere Accise end af andre Slags Kaal, men den Ulykke, i et halvt eller et heelt Aar, at give lidt mere Accise af Blomkaal, anseer jeg virkelig for meget ringe, naar man blot har Visshed for, at Consumtionen snart skal ophæves, og, som sagt, man bør ikke rette i det Gamle, som man vil have ganske bort. Det er hverken nødvendigt eller klogt.

Det, hvorom Meningsforskjelligheden, som det forekommer mig, nu dreier sig, er om det andet Punkt — om man enten skal gaae ind paa Finantsministerens Forslag, men kun give det et, om jeg saa maa sige, mere tæffeligt Udseende ved at sætte Ordet „indtil videre“ ind, saaledes som Minoriteten har foreslaaet, eller om man skal gaae ind paa det Forslag, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har stillet, hvorved det skulde paadrages Finantsministeren, inden vi næste Gang kom sammen, at have denne Afgift ophævet, eller hvorvidt man skulde gaae ind paa det Forslag, som den ærede Majoritet af Udvalget har gjort, at Udløbet af næste Finantsaar, den 31te Marts 1852, skulde bestemmes som Terminen, da denne Afgift ogsaa skulde ophæves i Kjøbenhavn. Jeg skal ikke opholde mig ved hvad der allerede af flere Tælere er antydet, at det Ord „indtil videre“ har en hæslig Klang i vore Skattelov. Der eksisterer endnu den Dag idag en Afgift, som i 1770 blev indført „indtil videre“, og det varede, for at nævne nok et